

lin 191





НАРОДЕН ТЕАТЪР „САВА ОГНЯНОВ“ — РУСЕ

Носител на ордена „Червено знаме на труда“

КАК ЗАВЪРШИ ДЕНЯТ

пиеса в 3 картини

от ИВАН ТЕОФИЛОВ — СВЕЖИН

Регионална библиотека
"Любен Каравелов" - Русе



120000890725

Сезон 1961-1962

Шеста постановка

490214





Иван Теофилов е роден през 1931 година в Пловдив. Завършил е Висшия институт за театрално изкуство „Кръстьо Сарафов“. С литературен псевдоним Иван Свежин е автор на три пиеси: „Чумава сватба“, „Стълбището“ и „Къщата на сенките“. Превел е в римувани стихове пиесата „Рюи Блас“ от Виктор Юго. Тази година издателство „Български писател“ ще издаде първата му книга със стихове „Небето и всички звезди“.

КАК ЗАВЪРШИ ДЕНЯТ

Пиеса в 3 картини от ИВАН ТЕОФИЛОВ — СВЕЖИН

Режисьор: СТАНЧО СТАНЧЕВ

Художник: ЖАК АВДАЛА

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

КАТЯ	Людмила Терпешева	ЧОВЕКЪТ СЪС СЛАМЕНА	
ИВАН	Ангел Геров	ШАПКА	Васил Антоф
МИХАИЛ	Евстати Стратев	ЖЕНАТА С МУСКУЛИ .	Димитрина Савова
ЮНОШАТА С ФЛАГЧЕ .	Димитър Малчев	ПЪРВИЯТ	Андрей Медникаров
ЕДИНИЯТ	Любомир Младенов	ВТОРИЯТ	Петър Костов
ДРУГИЯТ	Цако Дачев	ТРУДОВАЧЕТО	Николай Лилянов
ЖУРНАЛИСТЪТ	Теодор Юруков	ШОФЬОРЪТ	Емил Греков
		РОЗКА	Вихра Котова
		ГРУПА ШОФЬОРИ	Сътрудници

Пом. режисьор: Ст. Маринов; Зав. худ. осветление — Г. Хараламбиев; Зав. пост. част — П. Панайотов; Зав. шивашки ателиета: мъжко — К. Пенков, дамско — К. Димитрова; Театърмайстор — Дим. Найденов; Зав. дър. ателие — П. Банов; Грим и фризури — Здравка и Ст. Станоеви; Суфлър — М. Бурмова; Художник-изпълнител — Дим. Гилев; Зав. худ. ателие — М. Цанчев; Тапицер — Й. Великов. Премиера — 2. III. 1962 г.



Скитах едно лято из лабиринта на родилските пътища. Гърсих сюжет за пиеса. Представях си, че действието на тази пиеса ще премине между четирите стени на някаква миньорска барака. Отначало си представях така. Но колкото повече вървях и съзерцавах планината, колкото повече откривах истината за нея, толкова и намерението ми изbledняваше. Усещах онези редки минути, когато човек непосредствено се приближава до постоянния и разнообразен ритъм на живота, открива го в неговите светлини и цветове, в пълното му настроение. Вървях по пътищата и постепенно усещах, как се свързвам със земята и хората, с нравите, чувствата и постъпките: сценя този комплекс от представи и взаимоотношения, съгъстяващ боите и мириса на обновената Родопа. Тогава реших, макар и отна-

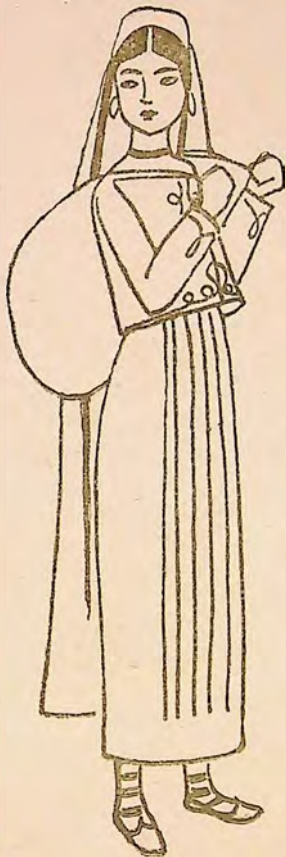
НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

чалю да ми се виждаше извънредно трудно и почти невъзможно, да предам на сцената душата на пътищата. Или част от тази душа. Или една съвсем малка част. Защото тя действително беше безкрайна!

След известни колебания — на започване и отказване — пристъпих към своя опит. Казвам „опит“, защото изменях вече на някои познати за мене средства от другите ми пиеси. Търнах да търся пространствеността на планината, нейните цветове, нейния въздух и характер. Искях да уловя настроението, да бъде всичко по-въздушно, да не се притрупват излишно характеристиките на героите, да се достигне до онай непосредственост и лаконичност, които са истинската особеност на живота. Може би да не съм успял, но за сега не се отказвам от своя опит. От него научих някои важни неща. И въобще, опитите са полезни за работа!

ИВАН ТЕОФИЛОВ

Родопчанки



Те вървят в своята бяла пътека,
наредени във строй по една
и изглеждат по-светли и леки
в тъмносинята планина.

Стъпват тъй, сякаш ходят по жица
със нетрепващи прави тела
и приличат на малки царици
в древношитите си облекла.

Преминават ребрата каменни
на един римски мост и сега
аз от близо ги виждам-пламнали
като мила внезапна дъга.

Вкупом спирати в хор се засмиват.
И пак тръгват във строй по една.
Подир малко запяват. И жива
става синята планина.

Залез

О, как обичам веселия залез,
дошъл като античен продавач
на шалове и гривни със корали,
на музика, резби и цветен здрач!

Той идва като чудо и разкрива
магията на своето тържество.
Зямата става източно-красива.
И златно—най-безличното дърво!

Усмихвам се. И на часа дочувам:
— Ела, купи най-ценното от мен!
И аз ръце разтварям и купувам —
света зелен и златен, и червен!

Усмивки, погледи случайни
и мълни на очила
откриха ми своите тайни
и се стопяваха в мъгла.

Прелез

Той прекъсва шосето, когато
телеграфът камбанен звъни
и събира от двете страни
на колите гърмящото ято.

От години така — едносъщю
спира тоя настръхнал рояк,
за да мине внезапния влак,
чийто тътен се носи могъщо.

И когато отmine, тогава
свойта строгост изгубва съвсем,
става чисто и просто шосе,
по което живота минава.

Кратки срещи

На гарата във Будапеща,
под стъкления неин свод
аз имах неизбежни срещи
сред зашумелия народ.

А после, в здрача на купето,
в люлеещата ме печал
аз виждах тези хора, дето
така за кратко бях виждал.

В едно от на-
шите пътувания
в Родопите във
връзка с инесе-
та взе участие и
худ. Дария ВА-
СИЛЯНСКА. Ри-
сунките в про-
грамата са ней-
ни впечатления
от това пътуване



